

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ДИДОВ срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 27791/09)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

17 март 2016 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

17.06.2016 г.

Това решение е станало окончателно при условията посочени в чл. 44, ал. 2 от Конвенцията. Може да бъде обект на редакционни промени.

По делото Дидов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение),
заседаващ в състав:
Ангелика Нусбергер (Angelika Nußberger), *председател*,
Ханлар Хаджиев (Khanlar Hajiyeu),
Ерик Мьозе (Erik Møse),
Андре Потоцки (André Potocki),
Йонко Грозев (Yonko Grozev),
Шифра О'Лири (Síofra O'Leary),
Карло Ранцони (Carlo Ranzoni), *съдиш*,
и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на отделението*,
След закрито заседание, проведено на 23 февруари 2016 г.,
Постанови следното решение, прието на същата дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е образувано по жалба (№ 27791/09) срещу Република България, подадена в Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин, г-н Стоян Димитров Дидов („жалбоподателят“), на 26 март 2009 г.
2. Жалбоподателят е представляван от г-н С. Каров, адвокат, практикуващ в Бургас. Българското правителство („Правителството“) се представлява от правителствения агент г-жа К. Радкова от Министерството на правосъдието.
3. Жалбоподателят твърди, че задържането му за шест часа и половина от полицейските органи на 11 юли 2007 г. нарушава правото му на свобода.
4. На 19 януари 2015 г. Правителството е уведомено за жалбата.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО**

5. Жалбоподателят е роден през 1972 г. и живее в Бургас.
6. Към 6 часа сутринта на 11 юли 2007 г. няколко полицейски служители посещават дома на жалбоподателя с призовка да се яви в полицейското управление в съседния град Поморие „като свидетел“ във връзка с провеждано разследване. Жалбоподателят твърди, че не е

бил вкъщи по това време и че е бил уведомен по телефона от съпругата си. В призовката, от друга страна е отбелязано, че той отказал да я приеме

7. Към 7 часа сутринта жалбоподателят се явил в полицейското управление в Поморие. Той е информиран, че е задържан на основание чл. 63, ал.1, т.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи („ЗМВР”, вж. параграф 15 по-долу). В заповедта за задържане се посочва, че е задържан въз основа на чл. 63, ал. 1, т. 1 „във връзка с извършването на нарушение по чл. 195 от Наказателния кодекс”, отнасящо се до кражба.

8. По време на задържането жалбоподателят е преместен в полицейски участък в Бургас и след това е върнат обратно в полицейското управление в Поморие, където са му снети пръстови отпечатъци. Той не е разпитан и не са предприети по-нататъшни стъпки за разследване с негово участие.

9. Към 12 часа на жалбоподателя е позволено да се срещне с адвокат, ангажиран от съпругата му, който настоява за неговото освобождаване. Жалбоподателят е освободен малко след това, в 13:30 ч. на 11 юли 2007 г.

10. Веднага след освобождаването си жалбоподателят подава молба за отмяна на заповедта за задържане. В рамките на последвалото производство полицейските органи представят постановление от 10 юли 2007 г., подписано от разследващ полицай от гр. Поморие. Те посочват, че преписката по отношение на жалбоподателя не съдържа други, допълнителни документи. В постановлението се посочва, че в хотел в гр. Поморие е извършена кражба от неизвестен извършител и на полицейските органи е възложено да предприемат необходимите мерки за издирване на извършителя.

11. Бургаският административен съд разглежда делото на 28 ноември 2007 г. Той приема като доказателство споменатото в предходния параграф постановление.

12. С решение от 21 декември 2007 г. съдът потвърждава заповедта за задържане, като приема, че задържането на жалбоподателя е извършено в съответствие със закона. По-конкретно, той констатира, че за законосъобразното прилагане на чл. 63, ал. 1, т.1 от ЗМВР не се изисква полицейските органи да разполагат с доказателства, които да показват „по категоричен начин”, че задържаният е извършил престъпление; наличие на данни „за обосновавано подозрение, че лицето е извършило престъпление” са достатъчни. Националният съд отбелязва още, че полицейските органи разполагат с оперативна самостоятелност по отношение на прилагането на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

13. При обжалването от страна на жалбоподателя, на 17 ноември 2008 г. Върховният административен съд потвърждава решението на Бургаския административен съд, като повтаря основанията му.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

14. Приложимото вътрешно право и практика са обобщени в решението на Съда по делото *Петков и Профиров срещу България* (№ 50027/08 и 50781/09, §§ 25-29, 24 юни 2014 г.), което се отнася до обстоятелства, подобни на тези в настоящия случай.

15. По-конкретно, чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в сила по това време, разрешава арест от полицейските органи на лице, заподозряно в извършване на престъпление. Всяко задържане, съгласно този член от закона, не може да надвишава двадесет и четири часа.

16. Законът за отговорността на държавата и общините за вреди от 1988 г. („ЗОДОВ“) предвижда в чл. 1, ал. 1, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица при или по повод на изпълнение на административна дейност. Националните съдилища системно приемат, че заповедите за задържане по чл. 63, ал. 1 от ЗМВР са административни актове по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и отмяната им дава право на увредените лица да претендират за обезщетение за вреди от държавата..

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ ПО ЧЛ. 5 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

17. Жалбоподателят се оплаква на основание чл. 5 § 1 от Конвенцията, че задържането му от полицейските органи не е въз основа на обосновано подозрение, че е извършил престъпление. Той счита, че съдебното производство за преразглеждане на законосъобразността на задържането му е несправедливо, тъй като националните съдилища са стигнали до неправилно заключение. Жалбоподателят се оплаква също на основание чл. 5 § 2 от Конвенцията, че не е бил информиран за основанията за задържането му. Позицията му се на чл. 6 § 1 и чл. 13 от Конвенцията (въпреки че не и изрично на чл. 5 § 4), той се оплаква, че не е разполагал с никакви средства, за да оспори незабавно законосъобразността на задържането си и да бъде освободен. На последно място, без да повдига отделни оплаквания, той се позовава на чл. 6, §§ 2 и 3 (а) и (с) от Конвенцията.

18. Съдът счита, че гореспоменатите оплаквания следва да бъдат разглеждани на основание алинеи 1, 2, 4 и 5 от чл. 5 от Конвенцията, който в относимата си част, предвижда:

„1. Всеки има право на свобода и сигурност. Никой не може да бъде лишен от свобода, освен в следните случаи и по реда, предвиден от закона:

(а) законосъобразно лишаване от свобода по силата на постановена от компетентен съд присъда;

(b) законосъобразен арест или лишаване от свобода за неизпълнение на законосъобразно съдебно решение или с цел осигуряване на изпълнението на задължение, предписано от закона;

(c) законосъобразен арест или лишаване от свобода, с цел да се осигури явяване пред компетентния съгласно закона орган, по обосновано подозрение за извършено престъпление, или когато задържането обосновано може да се смята за необходимо, за да се попречи на лицето да извърши престъпление или да се укрие, след като е извършило престъпление;

(d) лишаване от свобода на непълнолетно лице въз основа на законосъобразно решение, за да се осигури надзор с възпитателна цел или законосъобразно лишаване от свобода на такова лице, с цел да се осигури неговото явяване пред предвидената в закона институция;

(e) законосъобразно лишаване от свобода, с цел да се предотврати разпространението на инфекциозни болести, както и на душевноболни лица, алкохолици, наркомани или скитници;

(f) законосъобразен арест или лишаване от свобода на дадено лице, с цел да се предотврати незаконното му влизане в страната, или на лице, против което се предприемат действия за неговото експулсиране или екстрадиране.

2. На всеки арестуван трябва незабавно да бъдат съобщени на разбираем за него език основанията за арестуването му и всички обвинения, които му се предявяват.

4. Всеки арестуван или лишен от свобода има право да обжалва законосъобразността на своето задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.

5. Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в нарушение на изискванията на този член, има право на обезщетение.”

А. Допустимост

1. Оплакване на основание чл. 5 §§ 2 и 4

Error! Bookmark not defined.. Правителството призова Съда да обяви оплакването по чл. 5 § 2 за недопустимо, тъй като е направено повече от шест месеца след като основанията за задържането стават действително известни на жалбоподателя. Според Правителството, това се случва, не по късно от съдебното заседание, проведено на 28

ноември 2007 г., когато полицейските органи представят постановлението за задържане от следовател от 10 юли 2007 г. (вж. параграфи 10-11 по-горе).

20. Жалбоподателят изтъква, че вътрешното производство, инициирано от него, приключва на 17 ноември 2008 г.

21. Съгласно чл. 35, § 1 от Конвенцията, Съдът разглежда само жалби, подадени в срок от шест месеца след датата, на която е постановено „окончателно решение“. Когато не са достъпни достатъчно вътрешноправни средства за защита или когато се счита, че те са неефективни, шестмесечният срок по принцип започва да тече от датата на акта, срещу който е подадено оплакването (вж. например *Bayramand Yildirim v. Turkey* (решение), № 38587/97 от 29 януари 2002 г.).

22. Съдът се съгласява с Правителството, че жалбата по чл. 5 § 2 от Конвенцията е подадена след изтичането на законоустановения срок. Жалбоподателят се оплаква, че не е информиран за основанията за задържането. Не се доказва, че съществува вътрешноправно средство за защита във връзка с това оплакване; по-конкретно, съдебното производство за съдебен контрол, инициирано от жалбоподателя (вж. параграфи 10 – 13 по-горе) и посочено от него, се отнася само до законосъобразността на задържането му и националните съдилища не се занимават с твърденията за липса на информация относно основанията за неговото задържане. Следователно, шестмесечният срок по отношение на тази жалба започва да тече след освобождаването на жалбоподателя на 11 юли 2007 г.

23. Съдът е на мнение, че същото важи и за оплакването по чл. 5 § 4 от Конвенцията, във връзка с това че жалбоподателят не разполага с никакви средства, с които да обжалва задържането си и да бъде освободен (вж. параграф 17 по-горе). Въпреки, че Правителството не се противопоставя на допустимостта на тази част от жалбата, Съдът е длъжен да разгледа по своя инициатива дали тя е подадена в съответствие с постановения срок от шест месеца (вж. например *Walker v. The United Kingdom* (решение), № 34979/97, ЕСПЧ 2000-I; *Blečić v. Croatia* [GC], № 59532/00, § 68, ЕСПЧ 2006-III; и *Пашов и други срещу България*, № 20875/07, § 42, 5 февруари 2013 г.).

24. Във връзка с това Съдът отбелязва, че жалбоподателят е освободен на 11 юли 2007 г. и не се твърди, че е имал на разположение правна процедура за отстраняване на оплакванията му съгласно чл. 5 § 4. Също така, съдебното производство за съдебният контрол, инициирано от жалбоподателя (вж. параграфи 10 – 13 по-горе), не разглежда този въпрос. Следователно, подобно на оплакването по чл. 5 § 2, шестмесечният срок по отношение на оплакването по чл. 5 § 4 от Конвенцията започва да тече от освобождаването на жалбоподателя на 11 юли 2007 г.

25. Съдът отбелязва, че настоящата жалба е подадена от жалбоподателя на 26 март 2009 г. (вж. параграф 1 по-горе) и по този начин установява, че оплакванията по чл. 5 §§ 2 и 4 са подадени след изтичане на установения срок и следва да бъдат отхвърлени в съответствие с чл. 35 §§ 1 и 4 от Конвенцията.

2. Останалата част от жалбата

26. Страните не коментират допустимостта на оплакванията в останалата част от жалбата.

27. Съдът, от своя страна, отбелязва, че те не са явно необосновани по смисъла на чл. 35 § 3 (а) от Конвенцията. Освен това той отбелязва, че те не се явяват недопустими и по силата на други основания. Следователно следва да бъдат обявени за допустими.

Б. По същество

1. Оплакване по чл. 5 § 1

(а) Становища на страните

28. Правителството твърди, че жалбоподателят е задържан по подозрение, че е извършил престъпление в съответствие с чл. 5 § 1 (с) от Конвенцията.

29. Правителството отбелязва, че случаят засяга разследването на конкретно престъпление – кражба, извършена от неизвестно лице в хотел в гр. Поморие и твърди, че задържането на жалбоподателя е било единственото средство за установяване на връзка между него и престъплението, както и за потвърждаване или отхвърляне на всякакви подозрения срещу него. Правителството твърди още, че задържането не е произволно, а, напротив, е „необходимо” при съществуващите обстоятелства. На последно място, то отбелязва, че в съответствие със съдебната практика на Съда, по-конкретно дело *Brogan and Others v. The United Kingdom* (29 ноември 1988 г. серия А, № 145-В), фактът, че жалбоподателят в крайна сметка нито е обвинен, нито е изправен пред съда, не означава автоматично, че целта на задържането му не е в съответствие с чл. 5 § 1 (с).

30. Жалбоподателят оспорва довода на Правителството, че задържането му е основателно оправдано поради подозрението, че е извършил престъпление. Той изтъква, че в нито един момент, нито във вътрешното производство или пред Съда, властите посочват конкретна информация или факти в подкрепа на такова подозрение и че никога не е дадено обяснение по какъв начин той е свързан с разследваното престъпление. Според него това, че полицейската преписка по неговия

случай съдържа само заповед за задържане от 10 юли 2007 г. (вж. параграф 10 по-горе) и никакви други доказателства, потвърждаващи наличието на обосновано подозрение срещу него, е показателно в това отношение.

(б) Преценка на Съда

31. Една от целите на чл. 5 § 1 от Конвенцията е да предпази дадено лице от произволно задържане. Съдът установява, че липсата на всякакви основания в решенията на съдебните власти, които оправдават задържането, са несъвместими с принципа на защита от произволни действия, заложен в чл. 5 § 1 (вж., наред с много други, *El-Masri v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* [GC], № 39630/09, § 230, ЕСПЧ 2012 г.; *Belevitskiy v. Russia*, № 72967/01, § 91, 1 март 2007 г.; *Петков и Профиров*, цитирано по-горе, § 42).

32. По отношение на прилагането на точка (с) от чл. 5 § 1, която е и точката, на която Правителството се позовава (вж. параграф 28 по-горе), лишаването от свобода се позволява само във връзка с образувано наказателно производство. Що се отнася до „обосновано подозрение“, което се изисква съгласно тази разпоредба, Съдът приема, че обстоятелството, че жалбоподателят не е бил обвинен или изправен пред съд, не означава непременно, че целта на задържането му не е в съответствие с тази разпоредба (вж. *Brogan and Others*, цитирано по-горе, § 53). Точка (с) от чл. 5 § 1 не предполага, че полицейските органи следва да разполагат с достатъчно доказателства за повдигане на обвинение. Въпреки това, изискването, че подозрението следва да се основава на разумни основания, формира съществена част от защитните мерки срещу произволни арести и задържания. За да е налице обосновано подозрение, трябва да съществуват факти или информация, които биха били достатъчни за един обективен наблюдател да приеме, че лицето може да е извършило престъпление (вж. *Fox, Campbell and Hartley v. the United Kingdom*, решение от 30 август 1990 г., § 32, серия А № 182; *Labita v. Italy* [GC], № 26772/95, § 155, ЕСПЧ 2000-IV; *Gusinskiy v. Russia*, № 70276/01, § 53, ЕСПЧ 2004-IV).

33. В случая *Петков и Профиров*, което, подобно на настоящия, касае краткосрочно полицейско задържане съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, Съдът установява нарушение на чл. 5 § 1 по няколко причини. На първо място, той отбелязва, че заповедите за задържането на жалбоподателите не се позовават на факти или информация, които да съдържат основателни твърдения за съществуването на обосновано подозрение, че жалбоподателите са извършили нарушения. Въпреки че в хода на следващите вътрешни производства се представя допълнителна информация, Съдът установява, че тази информация

също е недостатъчна, за да оправдае такова подозрение (*ibid.*, §§ 46-51). На второ място, Съдът посочва, че жалбоподателите не са арестувани с цел явяването им пред компетентен съгласно закона орган, както допълнително се изисква съгласно чл. 5 § 1 (с), тъй като полицейските органи очевидно не са имали намерение да разследват престъпленията, които се твърди, че са извършили, а просто задържат жалбоподателите в ареста до изтичане на законоустановения срок от двадесет и четири часа. По-конкретно, жалбоподателите не са официално разпитвани и не участват в каквито и да било последващи следствени действия. В допълнение, Съдът критикува ЗМВР, че не поставя ясното изискване арестът въз основа на „обосновано подозрение“, че засегнатото лице е извършило престъпление, да е с цел да се осигури явяването му пред компетентен съдебен орган (*ibid.*, §§ 52-53 и 45).

34. Съдът е на мнение, че подобни съображения са приложими за конкретния случай. Както е видно от параграф 7 по-горе, в заповедта за задържане на жалбоподателя само се споменава „престъпление по чл. 195 от Наказателния кодекс“, и не се отнася до никакви други специфични обстоятелства или факти, свързващи го с това престъпление. Както в делото *Петков и Профиров* (§ 47 от решението), това само по себе може да предоставя достатъчно основание да се заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателя е несъвместимо с принципа на защита от произвол.

35. Освен това в рамките на следващите вътрешни производства не са представени никакви факти и информация, съдържащи обосновано подозрение, че жалбоподателят по настоящото дело е извършил престъпление, като се обяснява, че постановлението на следователя от 10 юли 2007 г. е единственият документ, който се съдържа в преписката по делото на жалбоподателя. Въпреки това, в този документ, касаещ извършена от неизвестно лице кражба и даващ указания на полицейските органи да извършат разследване, не се споменава името на жалбоподателя и съответно не се предоставя информация или доказателства срещу него (вж. параграф 10 по-горе). В производството пред Съда, Правителството не се позовава на никаква допълнителна информация, обосноваваща наличието на подозрение срещу жалбоподателя.

36. Въпреки че чл. 5 § 1 (с) не изисква на такъв ранен етап полицейските органи да разполагат с необходимите доказателства за повдигане на обвинение, предоставената информация би била достатъчна за един обективен наблюдател да приеме, че засегнато лице може да е извършило престъпление (вж. параграф 32 по-горе). Съдът не е убеден, че случаят тук е такъв, тъй като не е доказано, че жалбоподателят е задържан на базата на „обосновано подозрение“, че е извършил престъпление, както се изисква съгласно чл. 5 § 1 (с).

37. Горните съображения са достатъчни на Съда да заключи, че задържането на жалбоподателя на 11 юли 2007 г. е произволно. Съответно, Съдът не смята за необходимо да проверява наличието на нарушение относно факта, че задържането не е извършено с цел допълнително разследване и явяване на жалбоподателя пред компетентен съгласно закона орган.

38. По този начин Съдът намира, че е налице нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията.

2. Оплакване по чл. 5 § 5

Error! Bookmark not defined.. Жалбоподателят се оплаква също от неефективността на инициирания от него съдебно производство за съдебен контрол във връзка със законосъобразността на задържането и от невъзможността да потърси обезщетение.

40. Правителството твърди, че жалбоподателят би имал право да претендира за обезщетение на основание чл. 1(1) от ЗОДОВ (вж. параграф 16 по-горе), ако заповедта за задържането му е била отменена от националните съдилища. Жалбоподателят посочва, че ЗОДОВ не е приложим в неговия случай, тъй като заповедта според националните съдилища са е законосъобразна.

41. Съдът е на мнение, че е целесъобразно да разгледа това оплакване по чл. 5, ал. 5 от Конвенцията. Тази разпоредба се съблюдава, когато съществува възможност да се претендира обезщетение за лишаване от свобода, извършено в условия, противоречащи на алинеи 1, 2, 3 или 4 (вж. *Wassink v. the Netherlands*, 27 септември 1990 г., § 38, серия А №185 А). Следователно правото на обезщетение, предвидено в алинея 5, предполага, че е установено нарушение на една от предходните алинеи на чл. 5 от страна на национален орган или от съда.

42. В настоящия случай Съдът установява, че е налице нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията. Следователно трябва да установи дали българското законодателство предоставя на жалбоподателя изпълнимо право на обезщетение.

43. Във връзка с това Съдът отбелязва, че лицата, лишени от свобода по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, могат да претендират за обезщетение по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Все пак, това е възможно единствено когато съответната заповед за задържане е отменена като незаконосъобразна (вж. параграф 16 по-горе). В настоящия случай, националните съдилища считат, че задържането на жалбоподателя е в пълно съответствие с изискванията на българското законодателство. Следователно жалбоподателят не е имал право на обезщетение по чл. 1, ал. от ЗОДОВ (вж. *Петков и Профиров*, цитирано по-горе, § 75, и, *mutatis mutandis*, *Бочев срещу България*, № 73481/01, § 77, 13, ноември

2008 г.). Не се твърди, че жалбоподателят има право да претендира за обезщетение по силата на друга разпоредба на вътрешноправен ред.

44. Съответно, Съдът счита, че в настоящия случай също има нарушение на чл. 5 § 5 от Конвенцията.

II. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

Error! Bookmark not defined.. Чл. 41 от Конвенцията гласи:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Обезщетение за вреди

Error! Bookmark not defined.. Жалбоподателят претендира 1000 евро обезщетение за неимуществени вреди.

Error! Bookmark not defined.. Правителството е поискало Съдът да заключи, че в случая самото установяването на нарушение е достатъчно справедливо обезщетение .

Error! Bookmark not defined.. Съдът счита, че жалбоподателят трябва да е изпитал чувство на неудовлетвореност в резултат на установените по-горе нарушения на правата му. Произнасяйки се по справедливост, Съдът счита за оправдано да му присъди 500 евро.

Б. Разходи и разноски

Error! Bookmark not defined.. Жалбоподателят претендира също 1 110 евро за заплащане работата на неговия процесуален представител във вътрешното производство и по производството пред Съда. В подкрепа на искането си той представя график за изработени часове. По съдебното производство пред Съда жалбоподателят също претендира 330 български лева, равностойни на 169 евро, за направени разходи за превод, пощенски услуги и канцеларски материали. Той представя две фактури, доказващи, че е заплатил за превод 210 български лева, равняващи се на 107 евро.

Error! Bookmark not defined.. Правителството не коментира тази претенция.

Error! Bookmark not defined.. Съгласно съдебната практика на Съда, жалбоподателят има право на възстановяване на разходи и

разноски само в случай, че може да бъде доказано, че те са били действително направени, нужни и разумни като размер.

Error! Bookmark not defined.. В настоящия случай, като се имат предвид документите, с които разполага, и гореизложените критерии, Съдът счита, че разходите за процесуално представителство са действителни и нужни. Що се отнася до техния размер, Съдът отбелязва, че отхвърля някои от повдигнатите от жалбоподателя оплаквания (вж. параграфи 19 – 25 по-горе). Съответно, Съдът счита за разумно да присъди на жалбоподателя 900 евро за процесуално представителство.

Error! Bookmark not defined.. Що се отнася до останалите разходи, Съдът присъжда за тях 107 евро – сумата, която жалбоподателят доказва, че действително е заплатил (вж. параграф 49 по-горе).

В. Лихва за забава

Error! Bookmark not defined.. Съдът счита за уместно лихвата за забава да бъде обвързана с лихвения процент по заеми на Европейската централна банка, към които следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

1. *Обявява* жалбата по чл. 5 §§ 1 и 5 за допустима, а останалата част от жалбата за недопустима;
2. *Приема*, че е налице нарушение на чл. 5 § 1 от Конвенцията;
3. *Приема*, че е налице нарушение на чл. 5 § 5 от Конвенцията;
4. *Приема*,
 - (а) че държавата-ответник следва да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца, считано от датата, на която решението стане окончателно в съответствие с чл. 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които се конвертират в български лева по курса към датата плащането:
 - (i) 500 (петстотин евро), както и всякакви данъци, които могат да бъдат наложени по отношение на неимуществени вреди;
 - (ii) 1 007 (хиляда и седем евро), както и всякакви данъци, които могат да бъдат наложени на жалбоподателя по отношение на направените от него разходи и разноски;

(б) че от изтичането на гореспоменатите три месеца до разплащането, по горните суми следва да се дължи проста лихва в размер, равен на лихвения процент по заеми на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;

5. *Отхвърля* останалата част от иска на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и оповестено писмено на 17 март 2016 г. в съответствие с Правило 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар на отделението

Ангелика Нусбергер
Председател